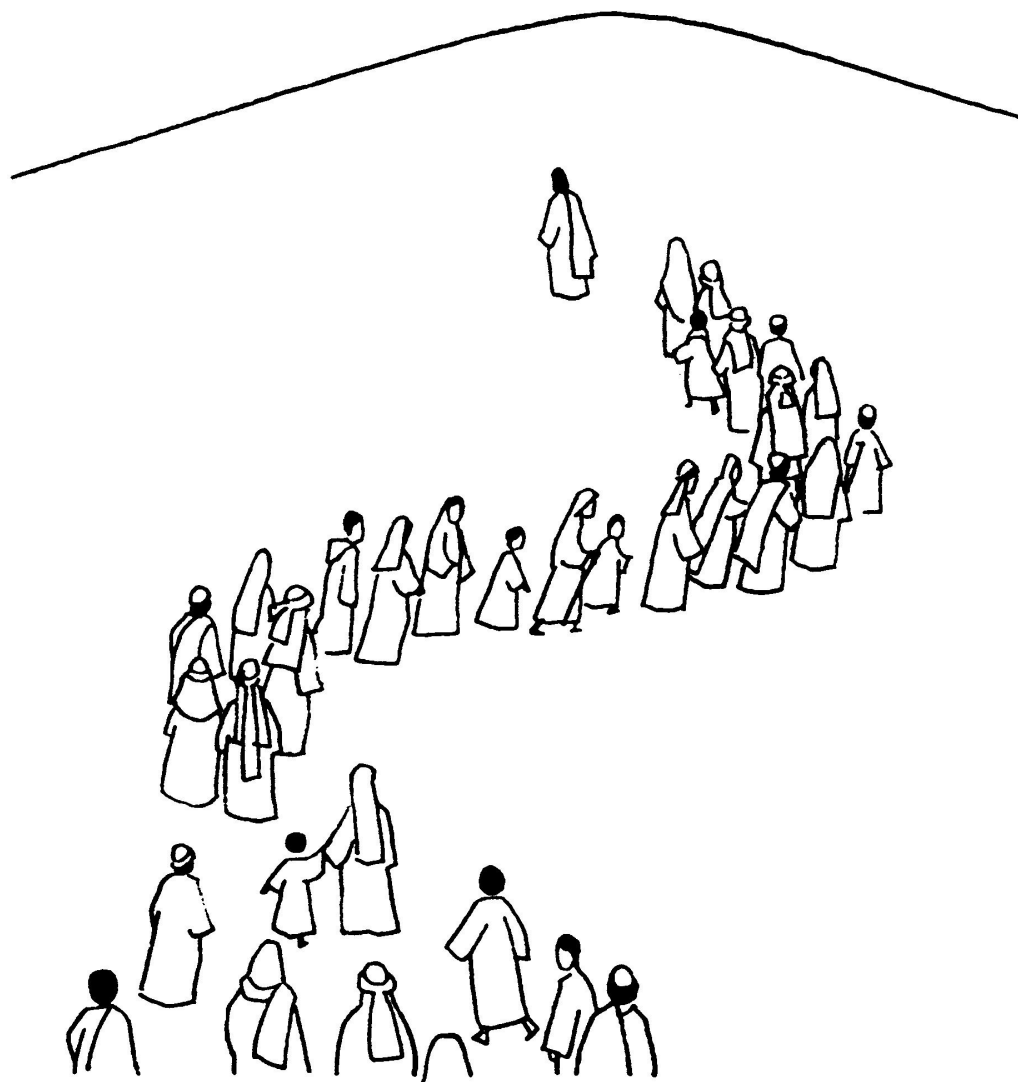

Op weg met Jezus

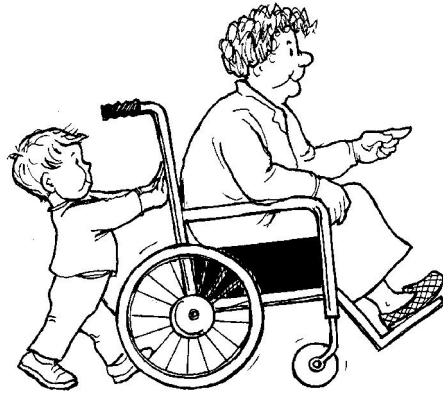
eerste communieproject

H. Theobaldusparochie, Overloon

Hoofdstuk 4

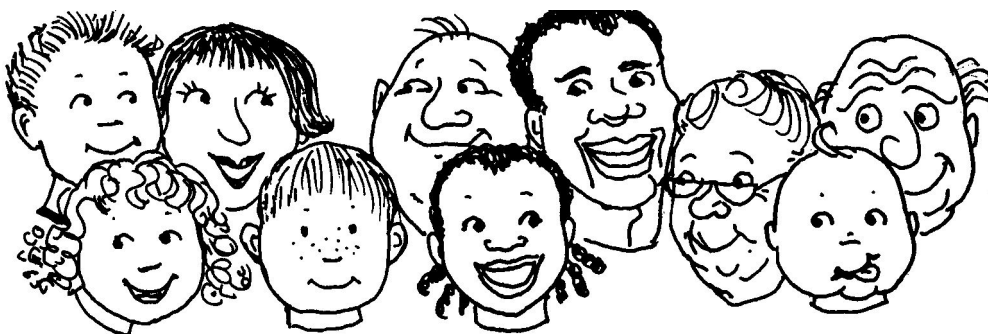
Jezus maakt mensen beter

Mijn oma kan niet meer lopen.
Ze zit daarom in een rolstoel.
Dat vind ik heel erg voor haar.
Ik zou willen dat ik wonderen kon doen,
net als Jezus.
Als ik dat kon, zou ik meteen ervoor zorgen
dat oma weer kon lopen.
Maar dat kan natuurlijk niet.
Gelukkig ben ik wel groot genoeg
om haar rolstoel te duwen.
Dat vind ik fijn om te doen.
En oma vindt dat ook heel fijn.
Ik ben blij dat ik haar zo een beetje kan helpen.

Er zijn heel veel zieke mensen in de wereld,
heel veel mensen die niet kunnen zien
of niet kunnen lopen.
Die kan ik natuurlijk niet helpen.
Maar ik kan wel voor hen bidden.
Ik kan God wel vragen of hij ervoor wil zorgen
dat zij mensen bij zich hebben
die goed voor hen zorgen.

Veel mensen maken ruzie met elkaar,
dan is er oorlog en dat is heel erg.
Jezus wilde
dat alle mensen vrienden zouden zijn van elkaar,
maar zover is het nog lang niet.
Daarom wil ik ook bidden,
dat mensen stoppen met ruzie maken
en dat zij goed voor elkaar gaan zorgen.
Dan kunnen alle mensen blij zijn.

Jezus wil dat mensen beter worden

Jezus wil mensen de weg wijzen om gelukkig te zijn in het leven.
Als je ziek bent, als je blind bent of niet lopen kunt
dan wordt het heel moeilijk om gelukkig te zijn.
Daarom loopt hij zieke en gehandicapte mensen nooit voorbij.
Waar hij kan maakt hij ze beter zodat ze weer gelukkig kunnen zijn.

Jezus wil ook dat de mensen goede mensen worden,
dat ze geen verkeerde dingen doen,
dat ze elkaar geen pijn doen,
dat ze niemand ongelukkig maken.
Jezus wil dat iedereen als mens beter wordt
en dus meer goede dingen gaat doen.
Hij wil dat ook wij nooit iemand voorbijlopen die zich ongelukkig voelt.
Daarom moeten we steeds goed om ons heen kijken
om te zien waar we iemand een beetje blij kunnen maken.

Jezus geneest het dochtertje van Jaïrus

De dokter schudde zijn hoofd. 'Ik kan niets meer doen; zei hij.
'Uw dochtertje is zo ziek. Ik kan haar niet meer beter maken.'
Jaïrus en zijn vrouw keken de dokter aan.
Tranen rolden over hun wangen.
'U kunt toch wel iets probéren?' vroeg Jaïrus.
'Een nieuw drankje of ander poeder?'
'Nee; zei de dokter, 'wat ik kon doen, heb ik gedaan. Het spijt me.
Hij keek nog even naar het kleine meisje in het grote bed.
Daarna liep hij de kamer uit en ging weg.

Jaïrus en zijn vrouw bleven wanhopig achter.
'Misschien is er nog een laatste kans", zei Jaïrus.
'Ik heb gehoord over een man die Jezus heet.
Ze zeggen dat hij zieke mensen beter kan maken.
Ik ga hem meteen zoeken.
Als iemand nog iets kan doen, dan is hij het".
Even later rende Jaïrus door de straten van de stad.
'Waar is Jezus?' riep hij. 'Ik móét hem vinden!'
'Hij is bij het meer; zei iemand. 'Je ziet het vanzelf.
Er staan zoveel mensen om hem heen. Het kan niet missen.'
Jaïrus rende zo hard hij kon verder.
Hij moest Jezus halen vóór het te laat was.
In de verte zag hij de mensen al staan.

'Aan de kant,' hijde Jaïrus. 'Laat me erdoor. Ik moet naar Jezus'.
Hij drong zich tussen de mensen door naar voren.
Toen hij bij Jezus was, liet hij zich op zijn knieën vallen.
'Alstublieft, kom gauw. Mijn dochtertje is ziek.
Als u niet helpt, zal ze doodgaan.'
'Wat wil je dan dat ik doe?' vroeg Jezus.
'Als u haar alleen maar even zou willen aanraken!
Dan wordt ze vast weer beter:
Jezus keek Jaïrus aan. 'Kom; zei hij, 'ik zal met je meegaan".
'Hoor je dat!' zei de een. 'Hij gaat iemand beter maken".
'Dat moet ik zien!' riep een ander.
Nieuwsgierig liepen de mensen achter Jezus aan.

Toen ze vlak bij het huis van Jaïrus waren, kwam er iemand aanrennen.
'Te laat!' riep hij. 'Het is al te laat! Je dochtertje leeft niet meer.
Ze is net gestorven:
'Nee!' schreeuwde Jaïrus. 'Dat kán niet waar zijn".
'Toch is het zo,' zei de man. Hij sloeg een arm om Jaïrus heen.
Maar Jezus zei: 'Niet huilen, Jaïrus. Je moet vertrouwen hebben.
Dit is niet wat God wil. Kom mee".
Samen gingen ze het huis in. Het was er druk.
Veel mensen hadden het nieuws al gehoord.
Ze huilden omdat het kleine meisje gestorven was.
Jezus keek om zich heen. 'Waarom huilen jullie?
Het meisje is niet dood. Ze slaapt.'
De mensen werden boos. 'Kom nou!
We hebben toch zelf gezien dat ze dood is!'

Toen stuurde Jezus iedereen naar buiten.
Alleen Jaïrus en zijn vrouw mochten blijven.
Samen liepen ze naar de slaapkamer van het meisje.
Voorzichtig pakte Jezus haar hand en zei: 'Kind, sta op.'
Opeens begon het meisje weer te ademen. Ze deed haar ogen open.
'Ze leeft!' riep Jaïrus. 'Ze is niet dood!'
Jaïrus en zijn vrouw konden het bijna niet geloven. Ze waren dolblij.
'Geef haar maar iets te eten', zei Jezus vriendelijk. 'Dat is goed voor haar.'
'Hoe kunnen we u bedanken?' vroeg Jaïrus.
'Probeer waar je kunt andere mensen te helpen.
Dan bedank je me genoeg.'

Jezus laat een verlamde man weer lopen.

Er was eens een verlamde man die het heel moeilijk had.
Hij was boos omdat hij niets kon. Hij dacht vaak:
Ik word gek van al die gezonde, vrolijke mensen om me heen.
En dan moet ik ze ook nog bedanken omdat ze me helpen.
Kon ik zélf maar lopen. Dan had ik ze niet nodig.
Soms kon hij er niet meer tegen.
Dan werd hij kwaad op alles en iedereen.
Ook op God. Het was niet eerlijk. Waarom kon hij niet zijn zoals de anderen?
Zijn vrienden probeerden van alles om hem te helpen,
maar soms werden ze afgesnauwd en dat was niet leuk.

Op een dag zaten die vrienden bij elkaar.
'Heb je het al gehoord?' riep één van hen opgewonden.
'Jezus is in de stad. Je weet wel, de man die mensen beter kan maken.
We moeten onze vriend zo snel mogelijk naar hem toe brengen!'
Met zijn viereen gingen ze naar de verlamde man.
'Wat komen jullie doen? Waarom zijn jullie zo vrolijk?' vroeg hij kwaad.
'We brengen je naar Jezus. Misschien kan hij je helpen!
De verlamde man schrok. 'Dat wil ik helemaal niet.
Jezus heeft vast geen tijd voor me. Laat mij toch hier!
'Niet zeuren', zeiden zijn vrienden. 'We kunnen het in elk geval proberen!
Ze droegen hem zomaar met matras en al het huis uit.

Daarna liepen ze naar het huis waar Jezus was.
'Moet je kijken wat een drukte. Hoe komen we daar ooit doorheen?'
'Zie je nou wel,' zei de verlamde man bokkig.
'Breng me terug. Het lukt toch niet!
'Dát nooit,' riepen zijn vrienden.
'Ben jij mal! Zo'n kans mag je niet laten lopen!

Opeens zagen ze een trap aan de zijkant van het huis.
'Kom op. We dragen hem naar boven.
Als hij niet door de deur kan, dan moet hij maar door het dak!'
Samen droegen ze de man de trap op.
Voorzichtig tilden ze een paar tegels uit het platte dak.
Door het gat keken ze naar beneden.
Vlak onder hen stond Jezus te praten.
Snel bonden ze een paar stukken touw aan de hoeken
van het matras.
Toen lieten ze hun vriend langzaam naar beneden zakken.
'Kijk uit!' riep iemand. De mensen sprongen geschrokken opzij.
'Waarom doen jullie dat? We hebben hier deuren, hoor!'
De mannen trokken zich er niets van aan.
Het matras kwam vlak voor Jezus op de grond terecht.
Jezus keek omhoog. Op het dak zag hij de vier vrienden.

Vol vertrouwen keken ze hem aan.
Toen keek Jezus naar de verlamde man.
De man sloeg zijn ogen neer. Hij schaamde zich.
Jezus zou vast wel weten hoe chagrijnig hij vaak deed.
Jezus zag hoe ongelukkig de man zich voelde.
'Je hoeft je niet te schamen,' zei hij vriendelijk.
'Alles wat je verkeerd deed, is je vergeven.
Ook dat je vaak zo boos was. Je mag helemaal opnieuw beginnen!'

Nu keek de man op. Jezus was dus niet boos op hem.
Hij voelde zich heel erg opgelucht.
Toen raakte Jezus de verlamde man aan en zei:
'Ga staan. Pak je matras en loop naar huis.'
De man keek hulpeloos naar zijn verlamde benen.
Hij kon toch helemaal niet lopen.
'Toe maar,' zei Jezus. 'Probeer het maar.'
Heel voorzichtig stond de man op. Hij kon het bijna niet geloven.
Maar het was waar: hij kon staan én lopen.
Tranen rolden over zijn wangen.
Hij pakte zijn matras op en liep naar buiten.
Daar werd hij opgewacht door zijn vrienden.
Zingend liepen zij naar huis.

Je kunt ook verlamd zijn als je bang bent of heel erg verlegen.
Dat vertelt Hansje

Ik durf niets te zeggen
ik ben zo verlegen.
Als de anderen praten,
hou ik mijn mond,
ik ben bang om iets te zeggen
want dan gaan ze me weer pesten.

Ik krijg het heel warm
en mijn ogen gaan prikken,
mijn buik doet zo raar.
Ik moet nodig een plas...
Ik bijt op mijn lip
en ik moet telkens slikken.
Maar ik ben bang om weg te lopen,
want dan gaan ze me weer pesten.

De kinderen spelen en lachen,
maar ik sta maar stil in een hoekje.
Ze zien me niet staan,
want ik maak me klein.
Maar daar komt Joris en die zegt:
Kom, doe nou mee met ons spel.
Voor jou is er ook plaats.

Jezus geneest de blinde Bartimeüs

'Heeft u wat geld! Alstublieft, geef mij wat geld.'
Daar heb je die Bartimeus weer met zijn gebedel, dachten de mensen.
'Nou, vooruit dan maar; zei iemand nors.
Hij gooide een paar muntjes in het bakje van de blinde man.
'Hier, zeurpiet!' Hij liep snel weer door.
'Bedankt!' zei Bartimeus. Maar de man hoorde het al niet meer.
Bartimeus was er wel aan gewend dat de mensen onaardig tegen hem deden.
Hij wist ook hoe dat kwam.
Iedereen dacht dat hij voor straf blind was.
'Je zult het wel verdiend hebben, Bartimeus; zeiden ze.
'Blind zijn is een straf van God. Het is gewoon je eigen schuld.'

Bartimeus was daar vaak verdrietig om.
Hij kon er toch ook niets aan doen dat hij niet kon zien!
'Heeft u wat geld! Geef me nou wat!'
Bartimeus bleef maar roepen. Hij vond het vreselijk om te bedelen.
Maar hij moest wel. Werken kon hij niet.
En hij had toch geld nodig om eten te kopen.
Er waren dagen dat niemand hem iets gaf.
Dan had hij honger. Maar vandaag ging het goed.
Het was heel druk in de stad. Er lag al wat geld in zijn bakje.
'Wat is er toch aan de hand!' vroeg Bartimeus.
'Weet je dat dan niet! Jezus komt in de stad. Iedereen wil hem zien.'
'Is het echt waar! Komt Jézus hier!'

Bartimeus wist niet wat hij hoorde.
Hij had gehoord dat Jezus vaak zieke mensen hielp.
Stel je eens voor dat hij mij óók beter maakt, dacht hij opgewonden.
Dat zou echt fantastisch zijn!
Het werd drukker en drukker.
Alle mensen gingen langs de kant van de weg staan.
Ze drongen naar voren om Jezus zo goed mogelijk te kunnen zien.
Bartimeus werd bang. Hij zat helemaal achteraan op de grond.
Zo zou Jezus hem nooit kunnen vinden.
'Gaan jullie toch opzij!' riep hij. Maar niemand hoorde hem.
'Daar komt hij. Ik zie hem. Kijk, daar!' Iedereen begon te roepen.

Bartimeus schrok. Straks was Jezus al voorbij. En wat moest hij dan!
'Jezus!' schreeuwde hij zo hard als hij kon.
'Jezus, help me toch.'
'Hou je mond!' riep iemand kwaad.
'Denk je nou echt dat Jezus tijd voor jou heeft!
Hij heeft wel wat anders te doen.'
Maar Bartimeus trok zich er niets van aan.
'Jezus!' schreeuwde hij nog een keer. 'Help me dan:

Opeens werd iedereen stil. Jezus was blijven staan op de weg.
 Hij keek om zich heen. 'Hoorde ik daar iemand om hulp roepen?'
 'Ja,' riep Bartimeus. 'Dat was ik. Ik, Bartimeus:
 Toen hoorde hij weer de vriendelijke stem van Jezus.
 'Breng die man eens hier'.

Als in een droom stond Bartimeus op.
 Iemand pakte zijn arm
 en bracht hem bij Jezus.
 'Wat kan ik voor je doen?'
 'Ik zou zo graag willen zien.
 Help mij alstublieft.
 Ik weet dat u het kunt:
 Jezus glimlachte.
 'Omdat je dat écht
 gelooft, zal ik je beter maken:
 Op dat moment gaf Bartimeus een schreeuw.
 'Ik kan zien!' juichte hij en hij danste in het rond.
 'Dank u wel, dank u wel...: riep hij steeds.
 Stralend liep hij achter Jezus aan.
 En dolgelukkig bedankte hij God voor dit grote wonder.

Je hebt ook mensen die niet blind zijn
 maar toch nooit kijken naar de mooie bloemen
 of naar de prachtige luchten in de avond.
 Ze hollen maar door
 en ze kijken niet naar de mensen die ze tegenkomen.
 Eigenlijk zijn ze ook een beetje blind
 ook al kunnen ze met hun ogen wel kijken.
 Zo heb je ook mensen die wel kunnen horen
 en toch een beetje doof zijn.

Tijmen, ga de tafel dekken,
 Tijmen, maak een beetje voort.
 Tijmen, hang je jas aan het haakje!
 Tijmen heeft het niet gehoord.
 Tijmen, ga je voeten vegen.
 Tijmen, smijt niet met je fiets.
 Tijmen, wil je naar de bakker?
 Tijmen, waarom zeg je niets?
 Tijmen, ga maar taartjes kopen.
 Wil je soms een stukje kaas?
 Zullen we patatjes eten?
 Tijmen hoort het niet. Helaas!

Jan Klomp leert weer kijken!

Weet je waarom Jan Klomp zo genoemd wordt?

Jan loopt op grote plumpe klompen.

Het is een eigenaardige man:

hij heeft nergens oog voor.

Hij ziet al het moois om hem heen niet.

Hij houdt ook niet van mensen,

en zeker niet van kinderen.

Elke middag gaat Jan wandelen.

Niet om van de natuur te genieten.

Die ziet hij niet eens.

Het is alsof hij geen ogen heeft.

"Kijk uit Jan Klomp! Daar staat een bloem!"

Maar Jan ziet die niet.

Hij trapt de bloem met zijn klomp stuk.

In een paar struikjes zit een vogelnestje.

Jan loopt met zijn klompen verder

en trapt de struiken plat.

Het nestje is kapot.

Angstig vliegt het vogeltje weg.

Jan ziet het niet, en voelt het niet.

Er komen twee kinderen aan.

Zij zwaaien naar hem en zeggen hem gedag

Maar Jan ziet het niet.

Hij loopt door.....op zijn klompen.....

zonder te kijken.....nergens oog voor....

Hij loopt maar steeds door.

Daar komt een jongentje aanlopen.

Een kleine jongen, een leuk jochie, zo te zien.

Maar Jan ziet hem niet.

Kinderen vindt hij maar lastig.

Voorzichtig doet de jongen zijn handen open.

Jan Klomp ziet een vogeltje.

"Een vogeltje.....," bromt hij,

en weer wil hij doorlopen.

"Maar kijk toch even!"

Jan blijft staan,

en luistert naar het jochie.

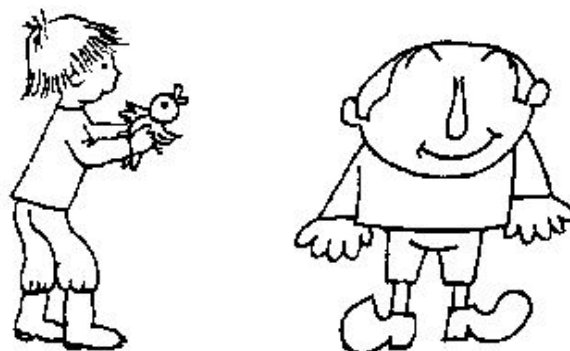
"Ziet u het snaveltje, en die kleine veertjes?"

Ik vond hem in het mos.

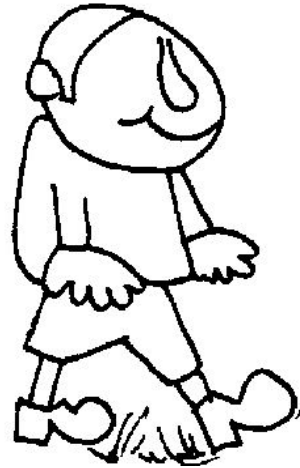
En ziet u die oogjes?"

Zijn ogen gaan open!

Jan kan al iets zien.

Het is net alsof zijn ogen opengaan.
Hij ziet nu dingen, die hij vroeger niet zag.
En het jongetje vertelt maar verder.
'Kinderen zijn toch wel aardig', denkt Jan Klomp.
Hij luistert nu aandachtig.
Hij ziet nu, hoe mooi en lief het vogeltje is.

Jan Klomp knippert met zijn ogen.
"Het is net, alsof ik nu meer kan zien.
Wat zijn de bomen mooi groen,
en wat schijnt de zon heerlijk.
Ik hoor vogels fluiten en kinderen zingen.
Jan Klomp komt thuis.
Hij schopt zijn klompen uit.
"Die doe ik nooit meer aan", zegt hij.
Sindsdien noemt niemand hem meer Jan Klomp.

De hel en de hemel

Er was eens een wijze man die al heel oud was.
Hij dacht vaak na hoe het in de hemel zou zijn.
Op een nacht kreeg hij een droom.
Een engel nam hem mee naar een heel grote zaal.
Er hingen prachtige schilderijen aan de muur.
En de zaal stond vol met grote tafels
met allerlei soorten heerlijk eten erop.
Er zaten allemaal mensen aan de tafel
wel honderden, misschien wel duizenden.
Nu denk je dat ze allemaal zaten te genieten van het lekkere eten.
Maar dat was niet het geval.
Want al die mensen hadden dezelfde handicap:
ze hadden allemaal stijve ellebogen
en konden dus hun armen niet buigen.
En hoe ze het ook probeerden,
ze kregen niets binnen van al die lekkernijen
die op tafel stonden. Dat was de hel.

Toen nam de engel hem mee naar een andere grote zaal.
Die zag er precies zo uit als de eerste zaal.
Ook hier stonden allemaal heerlijke dingen op tafel.
Ook hier hadden alle mensen stijve ellebogen,
en toch zaten ze allemaal te smullen van het heerlijke eten.
Hoe? Wel, iedereen reikte met zijn stijve armen het eten aan
aan zijn buurman of buurvrouw die tegenover hem zat.
Dat was de hemel.